

kommer dog i sidste Instans an paa en ganske anden Myndighed, i dette Tilfælde Indenrigsministeriet. Men lægger man hele Myndigheden i Kommunalraadenes Haand, kan man ogsaa være forvisset om, at de ville føle Ansvar og derfor heller ikke vedtage hærten flere eller færre Beværtninger eller handlende med Spiritus i en Kommune, end der virkelig er Brug for. Jeg vil derfor meget anbefale at stemme for dette Vædringsforslag og haaber, at det skal vise sig, at det, hvis det bliver ophøjet til Lov sammen med de øvrige Bestemmelser, skal have en heldbringende Virkning.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg skal erkende den Smødelommen, der er vist imod mig eller rettere mod de af mig ved 2den Behandling fremførte Bemærkninger ved de af Flertallet stillede Vædringsforslag under Nr. 7, 14, 16 og 17. Hvad de øvrige Forslag angaar, skal jeg tillade mig først at omtale to, om hvilke jeg, efter hvad den ærede Ordfører udtalte, har Grund til at tro, at de kun ere stillede som Redaktionsændringer, men i hvilke der efter min Opfattelse ligger en ikke ringe Realitet. Det ene af disse er Forslaget under Nr. 6, hvor det er foreslaaet, at i den nævrende Nr. 5 skulle Ordene „fysiske Personer“ ændres til „Enkeltmand“. Saafernt man foretager denne Vædring, vil Paragraffen komme til at lyde paa, at „Udkomst kun kan meddeles Enkeltmand; dog skal den for et Tidsrum af indtil 25 Aar kunne meddeles Selskaber med begrænset Ansvar“, naar det og det finder Sted. Ja, jeg er jo ikke tilstrækkelig sprogtyndig, det maa jeg indrømme, men jeg opfatter Udtrykket „Enkeltmand“ saaledes, at der ikke er Forskel paa „Enkeltmand“, naar man skriver det i et Ord, og naar man skriver det i to, og at der saaledes ikke godt kan tales om en enkelt Enkeltmand eller om flere Enkeltmænd, med andre Ord, at Udtrykket „Enkeltmand“ ikke er en Oversættelse af Begrebet „fysiske Personer“. Hvis jeg har Ret heri, er der herved foretaget en meget væsentlig Realitetsforandring, idet man ikke mere kan meddele Udkomst til mere end en fysisk Person. Man kan altsaa ikke i Fremtiden have det nu ikke usædvanlige Tilfælde, at en Gæstgiverforretning drives af to fysiske Personer i Forening. Jeg antager ikke, at det har været Meningen, og hvis det altsaa er, som jeg formoder, at man her er kommen ind paa en Redaktionsændring, der vist ikke er heldig, vil jeg meget tilraade, at man gaar bort fra den og lader Udtrykket „fysiske Personer“ blive staaende. Den anden Vædring er

Vædringen under Nr. 25, der vedrører § 35. Denne Vædring blev ogsaa af den ærede Ordfører omtalt som kun at angaa Redaktionen, men hvis man vedtager den — den gaar jo ud paa at Paragraffen skal begynde saaledes: „Den Beværtter eller handlende“ o. s. v. — saa vil Følgen deraf blive, at Ubruggere og Brændevinsbrændere miste Retten til at have Udsalg og navnlig ogsaa maa opgive de Udsalg, de faktisk have. I Regeringens Forslag var der en Bestemmelse om, at naar Loven traadte i Kraft, skulde Ubruggere og Brændevinsbrændere have Lov til at beholde de Udsalg, som de havde, men de mistede Retten til at oprette ny Udsalg i Fremtiden. Hvis denne Vædring vedtages, maa de paagældende næringsdrivende som sagt opgive de Udsalg, de have, og dette forekommer mig at være for haard en Fremgangsmaade mod dem. Det forekommer mig heller ikke at være i Konsekvens med Lovforslagets andre Bestemmelser.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de andre Forslag, der ere stillede af Flertallet, og da særlig Forslaget under Nr. 12. Dette har jo allerede været gjort til Genstand for en indgaaende Omtale af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (S. Jensen), og jeg er for Resten tilbøjelig til som han at se et Indgreb i Foreningsretten i denne Bestemmelse. Smidlertid kan jeg godt forstaa, at de ærede Forslagsstillere ere komne ind paa denne Tanke ud fra den Konstruktion, som der nu er givet Lovforslaget. Ifølge Lovforslaget er det Kommuneraadene, der bestemme, hvor mange Udkomster der overhovedet skulle være i Kommunen til Beværtning eller Brændevinshandel, og endvidere er det Kommuneraadene, der bestemme, hvem der skal have disse Udkomster. Saa ligger det jo meget nær at sige, at naar der er Tale om en Forening, skulle de kommunale Raad afgøre, om Forholdet er saaledes, at denne Forening kan antage en Vært uden Udkomst, det vil altsaa sige, om der kan gøres en Undtagelse fra de almindelige Regler. Men hvad der er en Mangel ved denne Bestemmelse, som Forslagsstilleren maaske ikke har set rigtig, er, at Spørgsmaalet kommer ikke op, naar Foreningen stiftes, men det kommer op under Foreningens senere Virksomhed. Naar Foreningen stiftes, er det Loven, der foreligger, og saa kan man kun gaa efter Loven, og det er jo tit en daarlig Vejledning til Afgørelse af det Spørgsmaal, der her er Tale om. Kommuneraadene kunne altsaa godt se paa disse Love og danne sig en Mening derom, men vil man have noget ud af Bestemmelsen her, bliver Spørgsmaalet, om